קלים

איך לנגן את האודה לשמחה בחלילית

Ode an die Freude

התווים של האודה לשמחה לחלילית, קלים למתחילים, עם האצבוע של כל תו.

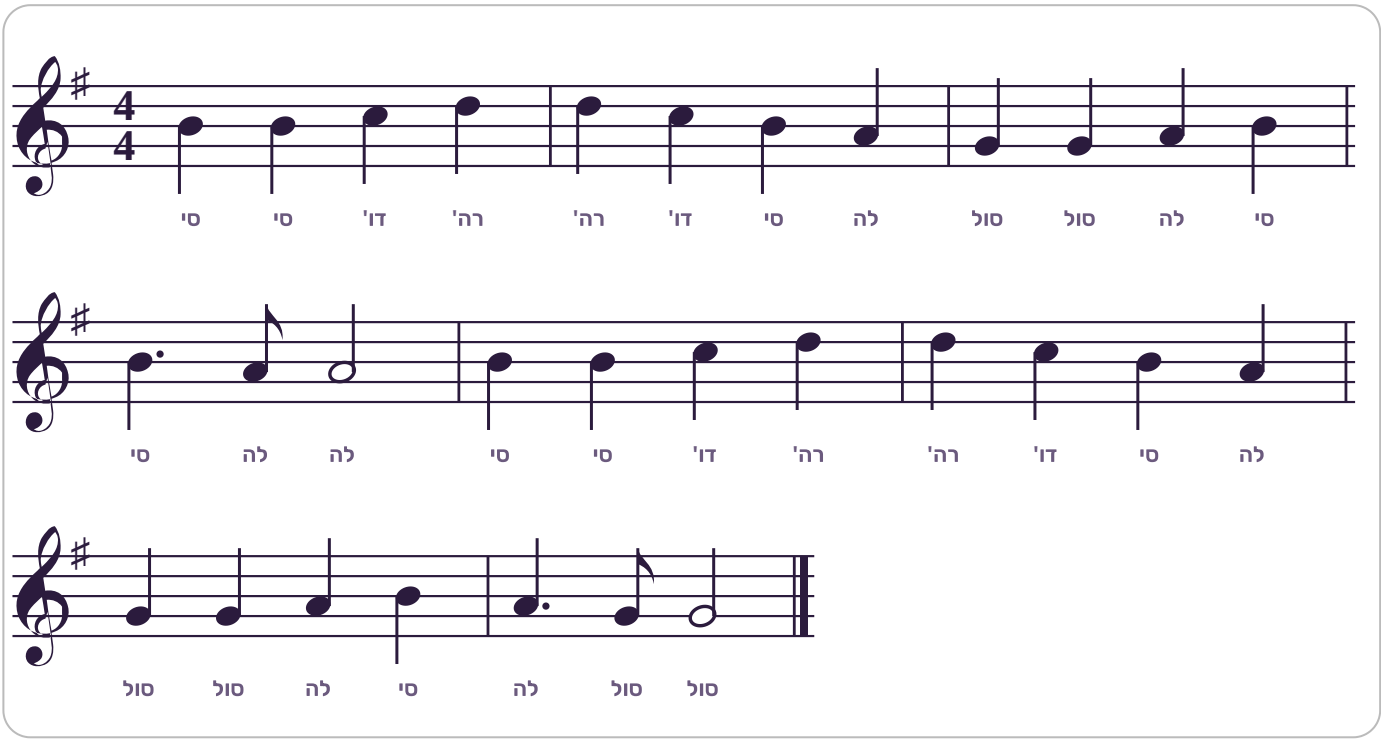
המנגינה המפורסמת מהפרק האחרון של הסימפוניה התשיעית של בטהובן (1824). היא מתקדמת תו אחרי תו, ולכן קל לעקוב אחריה. השיר משתמש ב־5 תווים: סול, לה, סי, דו גבוה ורה גבוה. למטה התווים עם הקצב שלהם, והאצבוע של כל אחד.

התווים

בלוק ארוך יותר הוא תו ארוך יותר; קו מסמן כל תיבה.

תווים

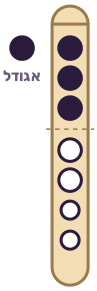
אותו שיר בכתב תווים, עם שם כל תו מתחתיו.

התווים במילים

סי סי דו' רה' רה' דו' סי לה סול סול לה סי סי לה לה סי סי
דו' רה' רה' דו' סי לה סול סול לה סי לה סול סול

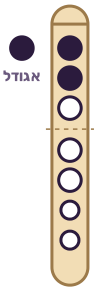
הגרש (') מסמן תווים גבוהים: דו גבוה ורה גבוה. הכול לחלילית סופרן, באצבוע בארוקי.

אצבוע

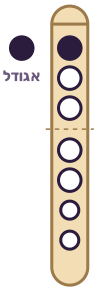
סול

אגודל סגור, חורים 1 2 3 סגורים

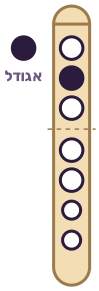
לה

אגודל סגור, חורים 1 2 סגורים

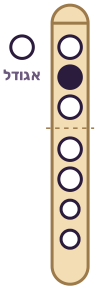
סי

אגודל סגור, חור 1 סגור

דו גבוה

אגודל סגור, חור 2 סגור

רה גבוה

אגודל פתוח, חור 2 סגור

לחצו על השמעה כדי לשמוע תו; לחצו על הכרטיס כדי לראות איך מנגנים אותו. חור מלא הוא חור סגור. יד שמאל למעלה (האגודל מאחור, חורים 1 עד 3), ויד ימין למטה (חורים 4 עד 7).

טיפים

- אמרו "דו" לתוך החלילית בכל תו: הלשון מתחילה כל תו, וכך תווים חוזרים נשמעים נפרדים.
- נשפו בעדינות, כמו כשמקררים מרק. יותר מדי אוויר עושה צפצוף, אוקטבה למעלה.
- סגרו את החורים עם הכריות של האצבעות, לא עם הקצוות, כדי שאוויר לא יברח.
- ברה הגבוה חור האגודל פתוח, ורק חור 2 סגור: האצבע האמצעית של יד שמאל מחזיקה אותו.

- לדו הגבוה, הרימו את האצבע המורה (חור 1) והשאירו סגורים את האגודל ואת חור 2.